

Οι μέρες μας περνάνε, οι νύχτες μας δεν περνάνε.

Τρέχουμε προς τη διαφυγή μας, ενώ γύρω μας εξελίσσεται ένα κανονικό ανθρωποκυνηγητό. Πίσω μας μία ζωή προκαθορισμένη, χαραγμένη από τα χέρια των κυρίαρχων, με στόχο να εσωτερικεύσουμε την υποταγή ως αντικειμενική συνθήκη, να νομιμοποιήσουμε ηθικά συστήματα νόμων και κανόνων, να εξισώσουμε το άτομο με μία στατιστική λογική αριθμών. Μπροστά μας ο κόσμος των «ουτοπικών» μας φαντασιώσεων που κατακτιέται μόνο με βία. Μία ζωή, μία πιθανότητα και αποφασιστικές επιλογές.

Κοίτα το κενό ανάμεσα στα σύννεφα και πήδα, γιατί ποτέ η πτώση δεν υπήρξε πιο σίγουρη επιλογή.

Την Παρασκευή 01.02, μαζί με ομάδα συντρόφων, προχωρήσαμε στη διπλή ληστεία της Αγροτικής Τράπεζας και του Ταχυδρομείου στο Βελβεντό Κοζάνης. Άποψή μας είναι πως έχει κάποια ουσία να αναλύσουμε σε ένα βαθμό το επιχειρησιακό κομμάτι της ληστείας. Κυρίως για να αναδειχθούν όλες οι πτυχές της επίθεσης, οι επιλογές που κάναμε, τα λάθη που διαπράξαμε και οι λόγοι που μας οδήγησαν σε αυτά:

Το πρωί της Παρασκευής λοιπόν, επιτεθήκαμε στους δύο στόχους χωρισμένοι σε δύο ομάδες. Επιδίωξή μας από την αρχή ήταν να πάρουμε τα χρήματα και από τα δύο χρηματοκιβώτια, όπως και έγινε. Κατά τη διάρκεια της διαφυγής μας, μία σειρά από ατυχή γεγονότα και λανθασμένους χειρισμούς, οδήγησαν στην έκθεση τόσο του οχήματος μας, όσο και στην κατεύθυνσή μας στην αστυνομία.

Λόγω του αστυνομικού κλοιού που σχηματίστηκε αυτόματα, ο σύντροφος που οδηγούσε το διαμορφωμένο εξωτερικά σαν ασθενοφόρο βαν, αναζητούσε διεξόδους διαφυγής για την ομάδα που έκανε τις ληστείες. Στην προσπάθειά του αυτή, έκανε το λάθος να περάσει τρεις φορές από όχημα των μπάτσων, με αποτέλεσμα να θεωρηθεί ύποπτος. Ακολούθησε καταδίωξη και μετά, λόγω άγνοιας της περιοχής στην οποία κατέληξε, έφτασε σε τέσσερα αδιέξοδα στους χωματόδρομους των ορυχείων, με αποτέλεσμα στο τελευταίο να περικυκλωθεί και να μην έχει πια κανένα ουσιαστικό περιθώριο διαφυγής. Έτσι, αφού έκαψε το βαν, τον συνέλαβαν. Με αυτές τις εξελίξεις και ενώ ο σύντροφός μας με το όχημα διαφυγής βρισκόταν ήδη στα χέρια των μπάτσων, το εύρος των επιλογών μας μειώθηκε σημαντικά.

Αποφασίσαμε, λοιπόν, να σταματήσουμε το πρώτο διερχόμενο όχημα, καθώς θα εξασφάλιζε μία πιο ασφαλή διαφυγή για εμάς και τους συντρόφους μας. Το μείζον ζήτημα σε αυτή τη συνθήκη ήταν να μη γίνει γνωστό στους μπάτσους το νέο όχημα διαφυγής των συντρόφων μας, οπότε αποφασίσαμε να κρατήσουμε τον οδηγό στο βαν μαζί μας, μέχρι να βρούμε έναν τρόπο διαφυγής και για εμάς. Κάπου εκεί υπήρξε και η συνάντησή μας με ένα περιπολικό που εξελίσσεται σταδιακά σε άγρια καταδίωξη ως την πόλη της Βέροιας με τις περισσότερες δυνάμεις αστυνομίας, που υπήρχαν στη περιοχή, πίσω μας. Προφανώς δε διανοηθήκαμε στιγμή να χρησιμοποιήσουμε τον συγκεκριμένο όμηρο ως ανθρώπινη ασπίδα (δεν θα είχαμε π.χ. πρόβλημα αν είχαμε τον διευθυντή μίας τράπεζας), άλλωστε η αστυνομία δε γνώριζε την ύπαρξή του. Εν τέλει, λειτούργησε ως ανθρώπινη ασπίδα για τους μπάτσους εν αγνοία τους, καθώς

αποτελέσει την αιτία που δε χρησιμοποιήσαμε τα όπλα μας για να απεμπλακούμε. Γιατί η συνείδησή μας και ο αξιακός μας κώδικας δε μας επιτρέπουν να ρισκάρουμε τη ζωή ενός τυχαίου ανθρώπου που βρέθηκε μαζί μας παρά τη θέλησή του.

Στο σημείο αυτό θέλουμε να καταστήσουμε σαφές, ότι τα όπλα δεν τα είχαμε για εκφοβισμό, αλλά ως εργαλείο σε περίπτωση συμπλοκής μας με μπάτσους. Άρα, λοιπόν, ο λόγος που τελικά δεν πράξαμε όπως αναλογούσε, ώστε να διαφύγουμε, ήταν μία συνθήκη στην οποία βρεθήκαμε από λανθασμένο χειρισμό.

Η μόνη εκδοχή διαφυγής πλέον ήταν η ταχύτητα και η προσπάθειά μας να κερδίσουμε απόσταση με το όχημα μας από τους μπάτσους που μας καταδίωκαν. Βέβαια η, πόλη της Βέροιας δεν προσφέρεται για κάτι τέτοιο και έτσι σύντομα εγκλωβιστήκαμε σε ένα στενό με αποτέλεσμα τη σύλληψή μας. Κατά τη διάρκεια της σύλληψής μας, το μόνο που δηλώσαμε από την αρχή ήταν ότι ο άνθρωπος που είχαμε μαζί μας δεν είχε καμία σχέση με τη ληστεία και εμάς. Παρ' όλα αυτά οι μπάτσοι συνέχιζαν να τον χτυπάνε και αυτόν, τουλάχιστον για όσο είχαμε οπτική επαφή μαζί του.

Η παραπάνω αφήγηση δεν γίνεται στα πλαίσια της επίδειξης και της αυτοπροβολής, αλλά για να αντιστρέψουμε την παρακαταθήκη μίας άνευ μάχης σύλληψης που οι συνθήκες μας οδήγησαν.

Η αφήγηση τελειώνει στα κεντρικά της αστυνομίας στη Βέροια, όπου ακολουθήσε πολύωρος βασανισμός τριών από εμάς από τα γουρούνια της αστυνομίας. Οι τακτικές γνωστές και αναμενόμενες: κουκούλα, δέσιμο με χειροπέδες πισθάγκωνα και ξύλο.

Θεωρούμε αυτονόητο πως ανάμεσα σε εμάς και το σύστημα υπάρχει μία σαφής διαχωριστική γραμμή που αποτυπώνει τον πόλεμο μεταξύ δύο κόσμων. Τον κόσμο της κυριαρχίας, της καταπίεσης και της υποδούλωσης και τον κόσμο της ελευθερίας που δημιουργούμε και κρατάμε ζωντανό μέσα από την αδιάκοπη πάλη με την εξουσία.

Σε αυτόν τον πόλεμο τα γουρούνια της αστυνομίας αποτελούν μόνιμο στόχο των αναρχικών ανταρτών ως εμπροσθοφυλακή και κατασταλτικός βραχίονας των μηχανισμών της κυριαρχίας. Για αυτό θεωρούσαμε τη στάση των μπάτσων απέναντί μας αυτονόητη. Αν το κράτος δε μας πολεμούσε, τότε θα είχαμε ένα καλό λόγο να ανησυχήσουμε. Τα βασανιστήρια ως μέθοδος ήταν, είναι και θα είναι ένα όπλο στη φαρέτρα της εκάστοτε εξουσίας. Εμείς, φυσικά, σαν αναρχικοί, αρνούμαστε να χρησιμοποιήσουμε μεθόδους βασανισμού απέναντι στους εχθρούς μας και προτάσσουμε την αξιοπρεπή πρακτική των πολιτικών «εκτελέσεων», καθώς δε θέλουμε να αναπαράγουμε τη σαπίλα του κόσμου τους αλλά να την εξοντώσουμε.

Η άποψη που θέλει τους αγωνιστές βορά στα νύχια των κατασταλτικών μηχανισμών εσωτερικεύει την αντίληψη της ήττας στους κόλπους των ανατρεπτικών κύκλων. Είναι η αποδοχή μίας αντίληψης περιορισμού του πολέμου εναντίων των εχθρών της ελευθερίας, στα πλαίσια αποδοχής της αστικής κοινωνικής ηθικής και νομιμότητας. Και για να μην παραξηγούμαστε, η

παραπάνω νύξη αφορά σε ανακοινώσεις τύπου ANT.AP.ΣΥ.Α ή A.K., που συμβάλουν περισσότερο στο ρεφορμισμό παρά στη ριζοσπαστικοποίηση. Περιττό να αναφερθούμε σε δημοσιογράφους, το ΣΥΡΙΖΑ και λοιπά κομμάτια του συστήματος που με «φιλικές» ανακοινώσεις προς εμάς επιχειρούν να επαναπροσεγγίσουν όσες συνειδήσεις ξεκινούν να αποκλίνουν από τις νόρμες, εξυπηρετώντας έτσι τη σταθεροποίηση του καθεστώτος.

Τώρα, όσον αφορά στην αντιμετώπιση των πρακτικών βασανισμού, για εμάς η απάντηση βρίσκεται στην πολυμορφία. Η ανάδειξη συγκεκριμένων γεγονότων μέσα από δράσεις αντιπληροφόρησης όπως προκυρήξεις, αφίσες, συγκεντρώσεις, πορείες κ.τ.λ. είναι σίγουρα αναγκαία, ώστε όλο και περισσότεροι άνθρωποι να οδηγούνται σε μία διαπίστωση. Μία διαπίστωση που δε χωράει «μεμονωμένα περιστατικά» ή «εκδικητικές συμπεριφορές» αλλά οδηγεί στην αντίληψη ότι η φυσική βία ήταν πάντοτε μέσο καταστολής και ελέγχου από την εξουσία. Αποτελεί το κομμάτι του πολέμου μεταξύ κυριαρχίας και εξέγερσης.

Όσο βέβαια εξαπλώνεται το μήνυμα αυτό, άλλο τόσο πρέπει να εξαπλώνεται και ένα μήνυμα τρόμου προς τους εκ φύσεως βασανιστές, τους μπάτσους. Για να μη χτυπάνε οι μπάτσοι δεν έχουν νόημα οι ενδοσυστημικές καταγγελίες και οι δικονομικές διαδικασίες, που συνεπάγονται εκπτώσεις και άτυπη αποδοχή της δικαστικής ή δημοσιογραφικής εξουσίας. Χρειάζεται αντίσταση· και η αντίσταση πρέπει να έχει και βίαιες μορφές. Γιατί μία επίθεση στους μπάτσους, όχι μόνο της Βέροιας, είτε με πέτρες, είτε με μολότωφ, είτε με όπλα, τους οδηγεί αδιαμφησβήτητα στο να επανεξετάσουν τις επιλογές τους, μετρώντας τις πληγές τους πριν ξανασηκώσουν χέρι. Γιατί όπως πολύ σωστά έχει ειπωθεί, οι εχθροί έχουν όνομα και διεύθυνση.

Δε θα αναφερθούμε αναλυτικά στο ρόλο των τραπεζών, ούτως ή άλλως στην εποχή που ζούμε είναι γνωστός στον καθένα. Η ύπαρξή τους είναι μία διαρκής ληστεία. Για εμάς, ως αναρχικούς, αποτελούν στόχο για κάθε μορφή επίθεσης: εμπρηστική, βομβιστική, ληστρική. Βέβαια, πολύς λόγος έγινε για την υπόθεσή μας και σίγουρα υπάρχει ανάγκη να αναστρέψουμε το κλίμα. Να χτυπήσουμε τη διαρκή επιχείρηση απονομηματοδότησης της επιλογής μας και να αναδείξουμε τη σαπίλα της κοινωνιολογικής προσέγγισης και του ψευτοανθρωπιστικού υπόβαθρου, που λόγω ηλικίας θέλησαν να προσδώσουν.

Παιδιά της διπλανής πόρτας και χτυπάνε τράπεζα. Γιατί;

Γιατί η ληστεία είναι μία συνειδητά πολιτική πράξη. Δεν αποτελεί το επόμενο στάδιο μίας ανήσυχης εφηβικής περιόδου, φιλοδοξίες για προσωπικό πλουτισμό, ούτε φυσικά είναι αποτέλεσμα της δήθεν τεμπελιάς μας. Περιέχει όμως την επιθυμία να μη δεσμεύσουμε τις ζωές μας στη στυγνή εκμετάλλευση της μισθωτής εργασίας. Την άρνησή μας να γίνουμε γρανάζια οικονομικών συμφερόντων. Την αντίστασή μας στην επέλαση της ψυχικής και αξιακής χρεοκωπίας του κόσμου τους.

Είναι σαφές για εμάς ότι δεν αρνούμαστε τη δημιουργικότητα μέσα στις κοινότητές μας. Άλλωστε, η οργάνωση μίας ληστεία απαιτεί και πνευματική και υλική εργασία. Αρνούμαστε όμως να υποδουλώσουμε τη δημιουργικότητά μας στον κόσμο της παραγωγής και αναπαραγωγής της εργασίας. Βέβαια, για εμάς

λίγη ουσία θα είχε η άρνηση της μισθωτής σκλαβιάς αν δεν εργαζόμασταν παράλληλα και για την καταστροφή της. Είμαστε αμετανόητοι αναρχικοί και δεν επιζητάμε συμπάθεια, συμπόνια ή κατανόηση επειδή πράξαμε «λάθος» σε ένα «λάθος» κόσμο. Επιδιώκουμε τη διάδοση των προταγμάτων μας και των πρακτικών μας και θα το παλέψουμε μέχρι την τελευταία μας λέξη, μέχρι την τελευταία μας σφαίρα.

Κάθε μας επιθετική πράξη, είναι και μία στιγμή του συνολικού επαναστατικού πολέμου που διεξάγεται σε όλα τα επίπεδα. Τα χρήματα από αυτή τη ληστεία δεν είχαν προορισμό τον επίπλαστο καταναλωτικό παράδεισο. Είναι απλά το εργαλείο για να κινηθεί κάθε μορφή αγώνα. Από την εκτύπωση προκυρήξεων μέχρι την αγορά όπλων και πυρομαχικών, για τη χρηματοδότηση των παράνομων υποδομών άμυνας και επίθεσης. Από την ενοικίαση των παράνομων σπιτιών μας μέχρι την προμήθεια εκρηκτικών για να τινάξουμε στον αέρα την κοινωνική ειρήνη.

Ο σκοπός είναι η διάχυση της άμεσης δράσης ενάντια στη γενικευμένη συνθήκη της αιχμαλωσίας που βιώνουμε. Είτε αντάρτικα, είτε ανοιχτά και κατά μέτωπο, με όποιο τρόπο ο καθένας εκτιμά ότι είναι πιο γόνιμο και αποτελεσματικό, με όποιο τρόπο διατίθεται και γουστάρει κάθε άτομο και κάθε συλλογικότητα που συμβάλει στον αγώνα. Πάντα στόχος κάθε μας κίνησης, κάθε αντάρτικης επίθεσης είναι η εξάπλωση της επαναστατικής συνείδησης. Για να σταθούμε συνειδητά απέναντι στον κόσμο της καθολικής υποδούλωσης, απέναντι σε έναν διαρκώς εξελισσόμενο εχθρό που σαρώνει τα πάντα στο πέρασμά του. Απέναντι σε αυτή τη συνθήκη, η μάχη για την ελευθερία και η προσπάθεια να προσδώσουμε μαχητικά χαρακτηριστικά σε κάθε πτυχή του αναρχικού αγώνα είναι γόνιμη και αναγκαία.

Γιατί η αναρχία δεν μπορεί ποτέ να γίνει ευχάριστη ιδέα μέσα στον καθολικό κόσμο της υποταγής, παρά βρίσκεται σε αδιάκοπη σύγκρουση μαζί του. Δεν μπορεί να περιοριστεί ούτε σε ακίνδυνες και δημοκρατικά αποδεκτές εκδηλώσεις, ούτε σε φετιχισμούς των μέσων, αλλά συνιστά μία αδιαίρετη ολότητα κάθε μορφής αγώνα. Το κάθε άτομο ή ομάδα, ανάλογα με τις επιθυμίες, τις διαθέσεις και το σκεπτικό του, συμβαίνει με όποιον τρόπο γίνεται στη συνέχιση του αγώνα. Αναρχία είναι ο τρόπος μας να οργανωνόμαστε, να ζούμε και να παλεύουμε. Είναι η οργάνωση χωρίς περιορισμούς, είναι η αδιάκοπη πάλη. Είναι η ακραία συντροφικότητα που βιώνουμε στις εξεγερμένες κοινότητες απέναντι στο σάπιο κοινωνικό οικοδόμημα.

Κλείνοντας θα θέλαμε να χαιρετίσουμε όλους τους συντρόφους που δραστηριοποιήθηκαν. Κολλώντας αφίσες, φωνάζοντας συνθήματα, οργανώνοντας συγκεντρώσεις, βγάζοντας κείμενα αλληλεγγύης (μέσα και έξω από τη φυλακή). Σε αυτούς που αυτή τη στιγμή ετοιμάζουν τις επιθέσεις τους.

Υ.Γ.1 Θέλουμε ακόμα να στείλουμε την αλληλεγγύη μας στον απεργό πείνας Σπύρο Δραβίλα ο οποίος δίνει μία επίπονη και σκληρή μάχη για μία ανάσα ελευθερίας. Καλή δύναμη.

Υ.Γ.2 Πριν λίγο καιρό σκοτώθηκε σε μία τυχαία συμπλοκή ο σύντροφος RiYano στην Ινδονησία. Ο Ryo ήταν αναρχικός που μέσα από τη δράση του προωθούσε τη διεθνή αλληλεγγύη. Τώρα ακόμα και αν λείπει από τις εχθροπραξίες που προκαλούμε ενάντια στο υπάρχον, είμαστε σίγουροι ότι κοιτάμε πάντα προς το ίδιο αστέρι, το αστέρι της αναρχικής διαρκούς εξέγερσης. Τιμή στο σύντροφο RIYANO.

Οι αναρχικοί

Νίκος Ρωμανός

Δημήτρης Πολίτης

Ανδρέας-Δημήτρης Μπουρζούκος

Γιάννης Μιχαηλίδης